

ישראל הוא ילדי-עולה. לעומת כל ילד חמוד ומפונק שנולד בארץ, כילד שמימיו, ישנו ילד אחר המתגולל בסרחון בשכונה חרבה, בכפר נטיש, במחנה-עולים. יכול הישוב הוותיק, שהביא ילדים אלה ארצה, למשוך בכתפיו באדישות, לאמר שידאגו העולים לעצמם. אולם משיכה זו בכתפים מסוכנת מאד, כשהמדובר בילדים. ילדים אלה יגדלו, יהיו אורחים; הם יהיו את מחצית האוכלוסיה של מחר, אולי את רובה. אם יהיו מחונכים או בלתי-מחונכים, בריאים או אכולי מחלות, חברתיים או אויבי-החברה -- כל אלה יקבעו את דמות המדינה, את דמות האדם העברי -- מחר.

חיידקים בשפע: הרופאים קבעו -- בכל לימך מים, כך וכך מליון חיידקים. אך אם לא ישאבו מים מן הבור הפתוח -- מה ישתו? במה יתרחצו? נער זה, שעלה מבגדאד, זוכר חיים טובים. הוא לא מתזכר שבא. אך הוא, קיוה שיבוא מארץ פראית לארץ תרבותית, ארץ-אחיט. בלוקמה מצא -- שני מטרים מרובעים במרכז המסחרי

מי ישגיח? אסתר מצאה לה צעצוע: סכין חלודה, זכר מתושביו הקודמים של המרכז. אוצרות כאלה אינם חסרים. אפשר למצוא עוד מזכרות כאלה. רימונים, מוקשים

ככי בלב תינוק: ככל ילדה היא מבקשת אהבה. לא יותר אך גם לא פחות. הגמול: 120 צעד לחומת העיר העתיקה, ללגוונריים השמחים לירות.

הילד והפצעים: בזוהמה אין מקום להיגיינה. דוד, בן ח'צ, אינו יודע מהי

משקה-בית: כישול בזוהמה.

המשפחה: תריסר בחדר אחד.

